

ръце. С леко презрение Иваница се наведе над ослепителната бяла кожа без да я докосне с устни. След това започна да разглежда люб^вопитно стенописите, скъпите мозай^ки, златните свещници, книгите, наредени върху една мраморна лавица.

- Обичаш ли книгите, княже? - погали ухото му топъл ка-
дифиян глас. Лъх на мускус обля лицето й. Ноздрите му трепнаха,

- Да, - отвърна почти грубо той и смело закова суровия
си поглед върху хубавата жена.

Сърцето му беше неравно и тревожно. Ръцете му неспокой-
но галеха скъпата подвързия от злато и червени емайлови плочки,
която стягаше един ръкопис от Ана Комнина.

Хетерата наведе очи. Руменина пламна по бузите й. Защо
този млад варварин смуцаваше сърцето й? Каква чудна власт се
криеше в тази надменна осанка, в тия враждебни очи, които я
пронизваха тъй хладно и жестоко?

Гняв кипна в жилите й. Досега никой мъж не бе ^{устойл}
на чара на Ефросина. И ^и този див чужденец, този груб планинец,
този варварски княз - в яростта си тя не знаеше как по-зле да го
назове - смее да я гледа с такъв насмешливо-презрителен взор...
Не. Ефросина не е научена на такова отнасяне. Но, ^и тя ще го смаже
този дързък българин. Ще го види пред нозете си нещастен, поко-
рен роб... Както всички други.

Иваница продължаваше да разглежда ценните книги, за които
там, при Хемуса, бяха само чували да се говори. Там бяха съчине-
нията на Евхил, Теокрит, Аристофан, преведените от ^{орруцки} ~~орруцки~~ на
гръцки: "Песен на Ролана", "Романът на Енея" от Бенуа ^дьо Сен-мор;
"Романът за крал Артур и кръглата маса" от Хр^истиен ^дьо Тр^оази
и от немски на гръцки: "Песни за графа Рудолф - писани от тюринг-
ски минезенгер...

- Знаеш ли да четеш гръцки? - попита отново кадифияният